

А думата ни на две не трѣбва да става.

Нѣмало какво да правятъ. Отишли умниците при магарето, свалили шапки, поклонили се до земята и рекли:

— Добъръ день, кмете! Веднага ли искашъ да идешъ въ кметството?

— Жа!... Жа!... — заревало магарето.

— Брей че учено магаре! — рекли си старцитѣ — И да отговори знае. Казва: жа, жа, което значи: да, да. Каквото щете казвайте, ама уменъ кметъ си намѣрихме! Ще ни процѣвти селото.

— Жа!... Жа!... — обадило се магарето. — Ще процѣвти!

Отвели кмета въ кметството. По пѣтя магарето се дърпало и често подхвъргало заднитѣ си крака.

— Ама ти като че ли не искашъ да станешъ кметъ? Пъкъ защо? — питали го умниците. — Селото ли ти не харесва? Не се сърди, кмете! Хубаво ни е селото. И голѣмо е. Има сто цѣли кѣщи и три съборени. И кучета си имаме много, да го пазимъ. И магарешки бодли по двороветѣ си имаме.

Най-послезавели новия кметъ въ кметството. Хубаво изриталъ той умниците, докато го поставятъ на стола да седне,

но нали билъ кметъ, никой нищо не смѣлъ да му каже.

Седналъ кметътъ на стола, а щомъ седналъ, почналъ да кметува.

Най-напредъ му довели двама селяни. Нивитѣ имъ били една до друга. Единиятъ постоянно вземалъ отъ нивитѣ на съседа си.

— Е, кмете, — попитали умниците новия кметъ, — кажи сега може ли тоя човѣкъ да вземе отъ нивитѣ на съседа си?

— Жа... Жа... — отговорилъ кметътъ. — Може!

— Вижъ ти! — извикали всички. — А ние до сега мислѣхме, че не може. Щомъ може, вземай колкото искашъ! — казали умниците на тоя, който заграбвалъ нивитѣ отъ съседа си.

Развикалъ се другиятъ, че е несправедливо, но умниците го изпждили. Срещу кметска дума не се отива.

Следъ това довели при кмета две жени. Едната излѣгала другата, че пѣтелътъ ѝ се е удавилъ въ кладенеца. Излѣганата оставила дрехитѣ, които перѣла на рѣката, изтичала да види пѣтела, и водата отнесла дрехитѣ ѝ.

— Кажи сега, кмете, може ли едната жена да лѣже другата, че пѣтелътъ ѝ се дави, когато той весело си кукурига на плета.